

Sygn. akt I C. 214/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Manista

Protokolant sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W.
przeciwko A. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. na rzecz A. W. kwotę 1.200zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 214/16

UZASADNIENIE

W dniu 25 lutego 2016r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, skierowany przeciwko A. W., w którym wniósł o zasądzenie od pozwanej, nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 1.983zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 30 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., zasądzenie kosztów sądowych w wysokości 30zł, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty manipulacyjnej w wysokości 0,30zł (k. 2 – 4 – wydruk pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym).

W dniu 16 marca 2016r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc-e 257467/16, w którym nakazał pozwanej A. W., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłaciła powodowi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w (...) /W. łączną kwotę 1.893zł w tym kwotę 1.830zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 30 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., kwotę 63zł oraz kwotę 930,30zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 5verte – wydruk nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z dnia 16 marca 2016r., sygn. akt VI Nc-e 257467/16).

Pozwana A. W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty do Sądu Rejonowego w Lublinie VI Wydział Cywilny, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana podniosła następujące zarzuty:

- brak udowodnienia istnienia i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem,
- brak legitymacji czynnej powoda,
- brak wykazania w pozwie sposobu wyliczenia wysokości należności głównej,
- brak wskazania w pozwie i udowodnienia istnienia podstawy do wypowiedzenia umowy,
- brak wskazania w pozwie i udowodnienia istnienia podstawy wymagalności dochodzonego roszczenia,
- brak skutecznego doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty,
- ewentualnie brak skutecznego doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, a tym samym wymagalności roszczenia w całości,
- brak dokonania pełnego rozliczenia zadłużenia wskazującego na kwotę dochodzonej należności tj. dokonanie wyliczenia udostępnionej pozwanej kwoty z uwzględnieniem dokonanych wpłat do dnia wniesienia powództwa, wskazania sposobu wyliczenia odsetek umownych i karnych, podstawy dokonania zmian oprocentowania (w szczególności poprzez wyodrębnienie kapitału i odsetek oraz sposobu zaliczenia poszczególnych wpłat na poczet wymagalnych kwot kapitału i odsetek),
- z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia (k. 6-7 - wydruk sprzeciwu pozwanej A. W. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z dnia 16 marca 2016r., sygn. akt VI Nc-e 257467/16).

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016r., Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Łęczycy (k. 9 – wydruk postanowienia Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilny z dnia 25 kwietnia 2016r., sygn. akt VI Nc-e 257467/16).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pozwana A. W. podniosła, iż przeczy wysokim twierdzeniom i zarzutom, strony powodowej, o ile nie zostaną wyraźnie przyznane, kwestionuje wszystkie wyraźnie nie przyznane twierdzenia o faktach strony powodowej (k. 6-7 - wydruk sprzeciwu pozwanej A. W. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z dnia 16 marca 2016r., sygn. akt VI Nc-e 257467/16).

Zarządzeniem z dnia 15 czerwca 2016r., które zostało doręczone w dniu 20 czerwca 2016r., pełnomocnik powoda został wezwany, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zarządzenia, do złożenia dowodów na poparcie przytoczonych w pozwie okoliczności stosownie do treści art. 126§1 pkt 3 k.p.c., pod rygorem pominięcia zgłoszonych dowodów na dalszym etapie postępowania (k. zarządzenie z dnia 15 czerwca 2016r.; k. 12 – zwrotne potwierdzenie odbioru).

Strona powodowa, reprezentowana w procesie przez zawodowego pełnomocnika, nie przedstawiła żadnego dowodu, na podstawie, którego Sąd byłby w stanie ustalić stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie. Jediną bezsporną okolicznością, którą można ustalić w rozpoznawanej sprawie jest to, iż powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. nabył wierzycelność od pierwotnego wierzyciela pozwanej A. W..

Powództwo podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 509§1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzycelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.).

Przelew jest umową, z mocy, której wierzyciel-cedent przenosi na nabywcę-cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią.

Skutek przelewu polega na tym, że zmieniają się jedynie osoby stosunku zobowiązaniowego, a poza tym pozostaje on taki, jaki istniał przed dokonaniem przelewu. W następstwie przelewu, zatem nie może pogorszyć się sytuacja dłużnika. Dlatego przepis art. 513§1 k.c. przyznaje dłużnikowi prawo zgłaszania wobec nabywcy wierzytelności wszelkich zarzutów, jakie przysługiwały mu przeciwko zbywcy. Zarzuty te jednak - poza zarzutem potrącenia - mogą dotyczyć wyłącznie czynności prawnych i zdarzeń, które nastąpiły do chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Mogą to być zarzuty związane ze źródłem powstania zobowiązania, np. dotyczące wad oświadczenia woli, jak również zarzuty dotyczące czynności prawnych czy też działań i zdarzeń późniejszych, np. dotyczących odroczenia terminu świadczenia, przedawnienia, niewykonania świadczenia wzajemnego.

Ciężar dowodu spoczywał na powodzie, o czym stanowi przepis art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, że dochodzona pozwem kwota 1.893zł, jest uzasadniona. Obowiązek ten obciążał powoda, z uwagi na stanowisko pozwanej, która w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała między innymi żądanie powoda, zarówno co do zasady, jak i wysokości żądania.

Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001r., I PKN 660/00 (OSNP 2003/20/487), iż samo stwierdzenie strony postępowania cywilnego nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.).

Zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Przepis ten nie nakłada, zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach (Dz. U. nr 43 z 1996r., poz. 189), rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) / wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003r., I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12 /.

W toku niniejszego postępowania powód nie wykazał, zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), by wierzytelność istniała, jedynie wskazał na okoliczność zawarcia umowy przelewu i istnienie umowy pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem, jednak nie załączył umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem pozwanej a powodem. Powód został zobowiązany przez Sąd do złożenia dowodów na poparcie przytoczonych w pozwie okoliczności stosownie do art. 126§1 pkt. 3 k.p.c., pod rygorem pominięcia dowodów zgłoszonych na dalszym etapie postępowania. Powód, reprezentowany w procesie przez zawodowego pełnomocnika – mimo zobowiązania przez sąd, nie załączył dowodów na poparcie swoich twierdzeń zawartych w pozwie. W szczególności powód nie przedstawił dowodu przeniesienia wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi na powoda, a przecież umowa przelewu wierzytelności stanowi podstawę materialnoprawną dochodzonego roszczenia. Również taką postawę, stosownie do zasady swobodnej oceny dowodów i dyspozycji przepisu art. 233§2 k.p.c., Sąd mógł stosownie ocenić. W okolicznościach niniejszej sprawy pozwalało

to uznać za nieudowodnione istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem. Brak załączonej umowy miał zasadnicze konsekwencje, uniemożliwił weryfikację zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Powód decydując się na dochodzenie wierzytelności nabytej w drodze cesji, powinien być przygotowany do wykazania wszelkich okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, w szczególności dysponować umową, z której wywodzi swoje roszczenie. Co więcej, konieczność przedłożenia takiej umowy powód, sam będący profesjonalistą i reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, powinien był przewidzieć już po zapoznaniu się ze sprzeciwem pozwanej.

Konkludując, w okolicznościach niniejszej sprawy, w świetle zaoficerowanych przez stronę dowodów, nie sposób uznać, że powód udowodnił swoje żądanie, zarówno, co do zasady odpowiedzialności pozwanej, ani też, co do wysokości żądania. Nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu wskazującego na istnienie względem pozwanej wymagalnej wierzytelności, w wysokości określonej w pozwie. Uniemożliwiło to nie tylko weryfikację istnienia i treści stosunku zobowiązaniowego między stronami, ale i kontrolę wysokości zgłoszonego żądania. W konsekwencji nie było żadnych podstaw do poczynienia ustaleń faktycznych umożliwiających uwzględnienie roszczenia.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia i na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., Sąd oddalił powództwo, uznając, iż nie zostało ono udowodnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c. obciążając powoda, jako stronę przegrywającą sprawę, kosztami postępowania poniesionymi przez pozwaną. Na zasądzoną od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. W. kwotę 1.200zł złożyło wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1800 ze zm.).